

Het graf gaapt, de tijd zoemt
en nergens is redding
(Gerard Reve, de Avonden)

Ik ben de blauwbilgorgel

Ik ben de blauwbilgorgel,
Mijn vader was een porgel,
Mijn moeder was een porulan,
Daar komen vreemde kind'ren van.
. Raban! Raban! Raban!

Ik ben een blauwbilgorgel,
Ik lust alleen maar korgel,
Behalve als de nachtuil krijst,
Dan eet ik riep en rimmelrijst.
. Rabijst! Rabijst! Rabijst!

Ik ben een blauwbilgorgel,
Als ik niet wok of worgel,
Dan lig ik languit in de zon
En knoester met mijn knezidon.
. Rabon! Rabon! Rabon!

Ik ben een blauwbilgorgel,
Eens sterf ik aan de schorgel,
En schrompel als een kriks ineen
En word een blauwe kiezelsteen.
. Ga heen! Ga heen! Ga heen!

Cees Buddingh'

Heer Halewijn zong een liedekijn

Heer Halewijn zong een liedekijn;
Al die dat hoorde wou bij hem zijn.

En dat vernam een koningskind,
Die was zoo schoon en zoo bemind.

Zij ging voor haren vader staen;
'Och vader, mag ik naer Halewijn gaen?'

'Och neen, gij dochter, neen gij niet!
Die derwaert gaen en keeren niet.'

Zij ging voor hare moeder staen:
'Och moeder, mag ik naer Halewijn gaen?'

'Och neen, gij dochter, neen gij niet!
Die derwaert gaen en keeren niet.'

Zij ging voor hare zuster staen:
'Och zuster, mag ik naer Halewijn gaen?'

'Och neen, gij zuster, neen gij niet!
Die derwaert gaen en keeren niet.'

Zij ging voor haren broeder staen:
'Och broeder, mag ik naer Halewijn gaan?'

't Is mij aleens waer dat gij gaet,
Als gij uw eer maer wel bewaert,
En gij uw kroon naer rechten draegt.'

Toen is zij op haer kamer gegaen
En deed haer beste kleeren aen.

Wat deed zij aen haeren lijve?
Een hemdeken fijnder als zijde.

Wat deed zij aen haer schoon korslijf?
Van gouden banden stond het stijf.

Wat deed zij aen haren rooden rok?
Van steke tot steke een gouden knop.

Wat deed zij aen haeren keirle? (overkleed)
Van steke tot steke een peirle. (parel)

Wat deed zij aen haer schoon blond haer?
Een kroone van goud en die woog zwaer.

Zij ging dan in haer vaders' stal,
En koos daer 't beste ros van al.

Zij zette haer schrijlings op het ros:
Al zingend en klingend reed zij door 't bosch.

Als zij te midden 't bosch moge zijn.
Daer vond zij mijn heer Halewijn.

'Gegroet!' zei hij, en kwam tot haer.
'Gegroet, schoon maegd, bruin oogen klaer!'

Zij reden met elkander voort
En op den weg viel menig woord.

Zij kwamen bij een galgenveld,
Daeraen hing menig vrouwenbeeld.

Alsdan heeft hij tot haer gezegd:
'Mits gij de schoonste vrouwe zijt,
Zoo kiest uw dood! Het is nog tijd.'

'Wel als ik dan hier kiezen zal,
Zoo kieze ik dan het zwaard voor al.

Maer trekt eerst uit uw opperst kleed,
Want maegdenbloed dat spreit zoo breed;
Zoo 't u bespreide het ware mij leed.'

Eer dat zijn kleed getogen was,
Zijn hoofd lag voor zijn voeten ras;
Zijn tong nog deze woorden sprak:

'Gaet ginder in het koren
En blaest daar op mijn horen,
Dat al mijn vrienden 't hooren.'

'Al in het koren en gae ik niet;
Op uwen horen en blaes ik niet.'

'Gaet ginder onder de galge
En haelt daer een pot met zalve
En strijkt dat aen mijn rooden hals!'

'Al onder de galge en gae ik niet;
Uwen rooden hals en strijk ik niet,
Moordenaers-raed en doe ik niet.'

Zij nam het hoofd al bij het haer
En waschte 't in een bronne klaer.

Zij zette haer schrijlings op het ros;

Al zingend en klingend reed zij door 't bosch.

En als zij was ter halver baen,
Kwam Halewijns moeder daer gegaen:
'Schoon maegt, zaegt gij mijn zoon niet gaen?'

'Uw zoon heer Halewijn is gaan jagen,
g'en ziet hem weer uws levens dagen

'Uw zoon heer Halewijn is dood;
Ik heb zijn hoofd in mijnen schoot;
Van bloed is mijnen voorschot rood!'

Toen ze aen haer vaders poorte kwam,
Zij blaesde den horen als een man.

En als de vader dit vernam,
't Verheugde hem dat zij weder kwam.

Daer werd gehouden een banket;
Het hoofd werd op de tafel gezet.

De tuinman en de Dood

Een Perzisch Edelman:

Van morgen ijlt mijn tuinman, wit van schrik,
Mijn woning in: "Heer, Heer, één ogenblik!

Ginds, in de rooshof, snoeide ik loot na loot,
Toen keek ik achter mij. Daar stond de Dood.

Ik schrok, en haastte mij langs de andere kant,
Maar zag nog juist de dreiging van zijn hand.

Meester, uw paard, en laat mij spoorlags gaan,
Voor de avond nog bereik ik Ispahaan!" -

Van middag (lang reeds was hij heengespoed)
Heb ik in 't cederpark de Dood ontmoet.

"Waarom," zo vraag ik, want hij wacht en zwijgt,
"Hebt gij van morgen vroeg mijn knecht gedreigd?"

Glimlachend antwoordt hij: "Geen dreiging was 't,

Waarvoor uw tuinman vlood. Ik was verrast,

Toen 'k 's morgens hier nog stil aan 't werk zag staan,
Die 'k 's avonds halen moest in Ispahaan."

P.N. van Eyck

Kinderlijk (Joost van den Vondel)

Constantijntje, 't salig kijndje,
Cherubijntje van omhoog
d'Ijdelheden hier beneden,
Uitlucht met een lodderoog.
Moeder, zeit hij, waarom schreit gij?
Waarom greit gij op mijn lijk?
Boven leef ik, boven zweef ik,
Engeltje van't hemelrijk
En ik blink er en ik drink er,
't Geen de schinker alles goeds
Schenkt de zielen die daar krielen,
Dertel van veel overvloeds.
Leer dan reizen met gepeizen,
Naar paleizen uit het slik
Deze werrelt die zo dwerrelt
Eeuwig gaat voor 't ogenblik.